

تجمع کارگران کارخانه ریسندگی نازنخ قزوین

آسمان دلیلی نیوز - روز سه شنبه نهم شهریور کارگران کارخانه ریسندگی نازنخ قزوین، در اعتراض به شش ماه عدم دریافت حقوق و تعطیلی کارخانه در مقابل این شرکت برای چندمین بار تجمع کردند و خواهان رسیدگی به درخواست هایشان شدند. این کارگران هر کدام بین سه تا چهارمیلیون از کارخانه طلب دارند و هم اکنون در وضعیت اسف بار معیشتی به سر میبرند.

وضعیت اسفبار معیشتی کارگران کارخانه فرنخ قزوین

آسمان دلیلی نیوز - کارگران کارخانه فرنخ قزوین، ۸ ماه حقوق نگرفته اند و علیرغم تجمعات اعتراضی که بابت این موضوع داشته اند به نتیجه ای نرسیده اند. یکی از کارگران این کارخانه در اثر فشارهای معیشتی اقدام به خودکشی کرده و برخی از خانواده ها در اثر فقر ونداری متلاشی شده اند.

فشارها در ماه رمضان روی این کارگران به مانند سایر کارگران بالا رفته است، یکی از کارگران در این زمینه بگفت: " به مرگ راضی هستیم، نان خالی هم نداریم، هیچ انگیزه ای برای بلند شدن در سحرهای ماه رمضان نداریم، چون چیزی برای خوردن نداریم، هر چقدر اعتراض میکنیم به جایی نمیرسیم و کسی نمی فهمد که ما چه میکشیم؟ "

اعتراض رانندگان شرکت ایران خودرو همچنان ادامه دارد

خودروکار - رانندگان تعدیل شده ایران خودرو: خواهان بازگشت به کار هستیم در یک سال گذشته جمعی از رانندگان سرویس های کارکنان ایران خودرو به بهانه فرسوده بودن اتوبوس اخراج شده اند/ ستاد مدیریت حمل و نقل و سوخت تردد این اتوبوس های را به شرط داشتن معاینه فنی مجاز اعلام کرده است.

Iranian Labour News Agency

جمعی از رانندگان سرویس های رفت و برگشت کارکنان شرکت ایران خودرو می گویند: مسوولان این شرکت با بهانه قراردادن مصوبات ستاد مدیریت حمل و نقل سوخت آنها را اخراج کرده اند. یکی از رانندگان سرویس های رفت و آمد کارکنان شرکت ایران خودرو در گفت و گو با ایلنا گفت: از یک سال گذشته تاکنون مسوولان ایران خودرو به بهانه پایین بودن مدل اتوبوس های سرویس رفت و آمد به همکاری با جمعی از رانندگان با سابقه پایان داده اند.

وی تصریح کرد: این تصمیم در ایران خودرو پس از آن اتخاذ شد که ستاد مدیریت حمل و نقل سوخت در سال ۸۷ طی دستورالعملی، تردد اتوبوس های مدل ۲۰ سال پیش را ممنوع اعلام کرد. ربیعی با بیان اینکه از مجموع ۱۸۰ راننده ایران خودرو حداقل ۵۰ نفر مشمول این ممنوعیت شده و شغل خود را از دست داده اند؛ گفت: در این مدت مشاهده شده که مدل اتوبوس های برخی از رانندگان جایگزین از مدل اتوبوس رانندگان اخراج شده قدیمی تر است.

وی با بیان اینکه سابقه برخی از رانندگان ایران خودرو به ۱۸ سال می رسد تصریح کرد: این شغل به دلیل فشار روحی و تحمیل شده تمامی هزینه ها به رانندگان درآمد کمی دارد اما با این حال تنها محل درآمد خانواده های رانندگان از همین شغل تامین می شد.

وی تصریح کرد: رانندگان سرویس های ایاب و ذهاب هر روز از ساعت ۵ صبح تا بعد از نیمه شب ۱۸ هزار پرسنل ایران خودرو را در سه شیفت کاری جابجا می کردند و در این مدت پرداخت تمام

هزینه های مربوط به بیمه ماشین و مسافران، تعمیر و نگهداری بر عهده آنها بود. این راننده با بیان اینکه در مدت یک سال گذشته رانندگان تعدیل شده برای بازگشت به کار بارها به تمامی نهادها وزارتخانه ها و سازمان ها مراجعه کرده اند؛ گفت: این پیگیری ها در نهایت ستاد مدیریت حمل و نقل و سوخت را واداشت تا طی دستورالعمل جدیدی اعلام کند که اتوبوس های قدیمی و از رده خارج به شرط داشتن معاینه فنی مجاز به تردد هستند.

وی افزود: با این حال مسوولان ایران خودرو همچنان فرسوده بودن و پایین بودن مدل اتوبوس ها را بهانه قرارداده اند و به جای رانندگان تعدیل شده رانندگان جدید با اتوبوس های فرسوده استخدام کرده اند. این راننده تصریح کرد: تعدیل شدگان که نزدیک به ۲ دهه به صورت پیمانکاری در ایران خودرو شاغل بوده و بارها به دلیل حسن اخلاق و انجام وظیفه مورد تقدیر و تشکر کارکنان ایران خودرو قرار گرفته بودند.

وی افزود: رانندگان حتی حاضر به تعویض مشروط اتوبوس های فرسوده خود با اتوبوس های نو هستند اما تاکنون به این درخواست آنها رسیدگی نشده است.

تبدیل وضعیت جمعی از کارکنان

پیمانکاری شرکت ساپکو

خودروکار - جمعی از کارکنان شرکت طراحی مهندسی و تامین قطعات ایران خورو (ساپکو) که از سال ۱۳۷۲ تاکنون در استخدام شرکت های پیمانکار بوده اند، تبدیل وضعیت شده و به استخدام شرکت ساپکو درآمدند به گزارش ایکوپرس، این گروه، در نامه ای به مدیر عامل این شرکت، ضمن تشکر از این اقدام، ادامه روند تبدیل وضعیت کارکنان پیمانکار را فتح باب تقویت روحیه و انگیزه بخشی و سرآغاز حرکت های موثر تر نیروی انسانی ساپکو دانستند.

این گزارش حاکی است، استخدام این کارکنان، حاصل سال ها تلاش و همکاری صادقانه آنان بوده است.

شایان ذکر است، معاونت منابع انسانی ساپکو در پی اجرای خواسته ریاست جمهوری و ابلاغ

سیاست جذب کارکنان خدمات پیمانکاری توسط مدیریت ارشد ایران خودرو، ضمن برنامه ریزی هدفمند، طرح تبدیل وضعیت کارکنان پیمانکاری را در قالب دستورالعملی منسجم اجرا کرده است.

۲۲۰ کارگر قراردادی صنایع فلزی ایران شش ماه است که حقوق نگرفته اند

آسمان دلیلی نیوز - حدود ۲۲۰ نفر از کارگران قراردادی کارخانه صنایع فلزی ایران بعد از گذشت نزدیک به ۶ ماه از سال همچنان حقوق ماهیانه و مزایای کارگری خودشان را دریافت نکرده اند و همچنان در بلا تکلیفی بسر میبرند و تنها جواب دولت به آنها این است که پول برای پرداخت حقوق شما نداریم.

کارگران کارخانه روغن نباتی سیرجان سه ماه است که حقوق نگرفته اند

آسمان دلیلی نیوز - ۵۰۰ کارگر کارخانه روغن نباتی سیرجان سه ماه است که حقوقی دریافت نکرده اند. علی رغم اینکه مزد این کارگران در ماه فقط ۳۰۰ هزار تومان است با زهم همین مقدار را به آنها نمیپردازند. این کارگران به لحاظ معیشتی در وضعیت اسفناکی به سر میبرند

کارگران ساختمانی زیر تیغ دولت

سروش پاکنهاد

فشارهای اقتصادی و اجتماعی که از سال گذشته شدیدتر شده، اینک با نیروی مضاعف کارگران ساختمانی را هدف گرفته است. پس از دو سال از تصویب قانون بیمه اجباری کارگران ساختمانی، دولت در هفته کارگر سال جاری آیین نامه این قانون را ابلاغ کرد. اما پس از گذشت چهار ماه، شهرداران سراسر کشور بسیج شده اند تا اجرای این قانون را متوقف کنند.

نادر قاضی پور، نماینده مردم ارومیه و عضو فراکسیون کارگری مجلس در این ارتباط به ایلنا گفت: «اطلاع دقیق دارم که آقای چمران رییس شورای شهر تهران پیشنهاد مسکوت ماندن این قانون را نزد رییس جمهور برده و گفته است تا زمانی که این قانون اصلاح نشود، نباید به مرحله اجرا در بیاید».

وی افزود: «در قانون بیمه کارگران اجتماعی حق بیمه کارگران حداکثر ۴ درصد در نظر گرفته شده بود و حتی دست دولت باز بود که می توانست این میزان را نیم درصد هم در نظر بگیرد».

از سوی دیگر، نایب رییس فراکسیون کارگری با ابراز بی اطلاعی از تلاش دولت برای مسکوت گذاشتن مصوبه مجلس برای بیمه کارگران ساختمانی، چنین تصمیماتی را در دولت مسبوق به سابقه دانست.

قدرت الله علیخانی نماینده قزوین، در گفت و گو با ایلنا، افزود: «همانطور که دولت مانع از اجرای مصوبه مجلس برای پرداخت دو میلیارد به مترو می شود، می تواند اقدامات غیر قانونی دیگری نیز مرتکب شود».

وی در برآوردی از عملکرد دولت نهم و دهم، اظهار داشت: «این دولت اگر بخواهد کاری را انجام دهد، ولو اینکه قانونی نباشد هم، این کار را هم انجام می دهد و اگر مصوبه ای را به نفع خود نداند، حتی جلوی اجرای قانونش را می گیرد».

علیخانی با اشاره به گرفتاری های بسیار زیاد کارگران در فضای اجتماعی کشور، از اینکه کسی به مشکلات آنها توجه ای ندارد، ابراز تاسف کرد و گفت: «متأسفانه هیچ گام موثری برای بهبود وضعیت کارگران برداشته نمی شود».

نماینده قزوین از تماس شب گذشته کارگران کارخانه ناز نخ این شهر خبر داد و گفت: «اگر چه

آنها چند روزی در مقابل مجلس تجمع کرده و حتی شبها در مسجد امام حسین خوابیده اند و ما به آنها وعده داده شد که با برگشتن به قزوین، حقوق معوقشان را دریافت خواهند کرد؛ اما گویا این وعده مسوولان کارخانه محقق نشده و در ماه مبارک رمضان نیز حتی یک ریال به آنها پرداخت نشده است».

این نخستین باری نیست که گروهی از کارگران از حق برخورداری از بیمه اجباری محروم می شوند؛ در سالهای گذشته کارگران کارگاههای کوچک پنج و ۱۰ نفره، کارگاههای خانوادگی و قالیبافی و مناطق آزاد به نام آنچه که مصلحت نامیده می شود از حلقه بیمه شدگان اجباری تامین اجتماعی خارج شده اند. با این حساب به نظر می رسد که کارگران همیشه باید تاوان نامالیقات اقتصادی و ناکارآمدی های اقتصادی را پس بدهند.

خودداری دولت از اجرای قانون بیمه

اجباری کارگران ساختمانی

گزارش های مربوط به خودداری دولت محمود احمدی نژاد از اجرای قانون بیمه اجباری کارگران ساختمانی، با انتقادهایی در ایران مواجه شده است.

گزارش های مربوط به خودداری دولت محمود احمدی نژاد از اجرای قانون بیمه اجباری کارگران ساختمانی، با انتقادهایی در ایران مواجه شده است. این قانون که در سال ۱۳۸۶

خورشیدی به تصویب مجلس شورای اسلامی رسیده بود، در شرایطی به اجرا در نیامده است که بررسی ها نشان می دهد بیشترین خسارات و حوادث ناشی از کار در بخش ساختمان و معدن رخ می دهد. به گزارش خبرگزاری «

مهر»، آمارهای سال گذشته نشان می دهد که ۳۵ درصد سوانح به وجود آمده برای کارگران در بخش ساختمان بوده است. این آمار همچنین حاکیست که ۱۴ درصد این حوادث منجر به فوت و ۵۲ درصد نیز منجر به شکستگی می شوند. خبرگزاری مهر به نقل از برآوردهای وزارت کار و امور اجتماعی نوشت که فوت هر کارگر در اثر حوادث ناشی از کار، هزینه ای بالغ بر ۴ میلیارد تومان در پی خواهد داشت. به رغم اینگونه آمارها، صدها هزار کارگر ساختمانی به

رغم گذشته هشت دهه، همچنان در انتظار بیمه شدن خود هستند؛ کارگرانی که شمار آنها بر اساس برخی گزارش ها، بیش از یک میلیون و ۲۰۰ هزار نفر و بر اساس گزارش های دیگر، حدود دو میلیون نفر برآورد می شود. به نوشته خبرگزاری «ایلنا»، پیگیری برای بهرمندی کارگران ساختمانی از بیمه اجباری، مهمترین برنامه های رسمی کارگران در هفته کارگر سال جاری بود که در نهایت، دولت را واداشت تا پس از دو سال از تصویب این قانون، آیین نامه ای را برای اجرا ابلاغ کند. اما به نوشته این خبرگزاری، هنوز چهار ماه بیشتر از ابلاغ آیین نامه قانون بیمه شدن اجباری کارگران ساختمانی نگذشته که از متوقف شدن آن سخن رفته است. بر اساس گزارش ها، آخرین بهانه ای که برای خودداری از اجرای قانون بیمه اجباری کارگران ساختمانی عنوان شده، معطل ماندن ساخت و ساز در ایران و افزایش هزینه ساخت و ساز برای کارفرمای دولتی و خصوصی است، که چند هفته پیش در نامه شهرداران کلان شهرهای ایران به رئیس جمهوری اسلامی ایران و اعضای دولت او عنوان شد. در همین خصوص، ایرج راد، رئیس هیئت مدیره کانون شرکت های انبوه سازی، نیز گفت که اجرای آیین نامه مربوطه به قانون بیمه اجباری کارگران ساختمانی، چالش هایی را در صنعت انبوه سازی ایجاد کرده و از جمله، باعث افزایش تصاعدی بهای ساختمانی در بازار راکد کنونی شده است. اما اجرا نشدن این قانون، انتقادهایی را به همراه داشته است. از جمله، حسن صادقی، رئیس مجمع پیشکسوتان جامعه کارگری، به خبرگزاری «ایلنا» گفت: هیچ مقامی حق ندارد جلوی اجرای قانون بیمه اجباری کارگران ساختمانی را بگیرد و مخالفان این قانون را به دلیل آنکه تحت تاثیر تفکرات سرمایه داری سوداگرانه بازار و حجره نشینی قرار دارند، مورد انتقاد قرار داد. آقای صادقی با تاکید بر این موضوع که برخورداری کارگران ساختمانی از بیمه اجباری، یک حق قانونی و بنیادین است، افزود: «نمی توان حقوق انسانی را قربانی سود اقتصادی کرد و اگر شهرداران و اعضای شورای شهر دلسوز فعالیت های ساختمانی هستند، از هزینه های تحمیلی خود به پروژه های ساختمانی بکاهند. قدرت الله علیخانی، نماینده قزوین و نایب رئیس فراکسیون کارگری مجلس، نیز در گفت و گو با خبرگزاری ایلنا، از تصمیم دولت برای جلوگیری از اجرای قانون بیمه شدن اجباری کارگران ساختمانی انتقاد کرد و گفت: متأسفانه هیچ گام موثری برای بهبود وضعیت کارگران برداشته نمی شود. بحث و مجادله در مورد بیمه شدن صدها هزار میلیون کارگر ساختمانی در شرایطی صورت می گیرد که این کارگران، به گزارش خبرگزاری ایلنا، به دلیل نبود پشتوانه حمایتی از جمله بیمه، هیچ اطمینانی از بابت تامین بودن فردای خانواده خود ندارند. این در حالیست که پس از تصویب قانون بیمه اجباری کارگران ساختمانی در سال ۱۳۸۶، گفته شد که همه کارگران ساختمانی و خانواده آنها دفترچه بیمه تامین اجتماعی می گیرند و خود کارگران نیز از خدمات بیمه بازنشستگی و از کار افتادگی برخوردار خواهند شد. اینها وعده هایی هستند که صدها هزار کارگر هنوز تحقق آنها را به چشم ندیده اند.

شورش به خاطر افزایش قیمت غذا در موزامبیک ۷ کشته برجای گذاشت

شورش گروهی از جوانان در پایتخت موزامبیک، دستکم هفت کشته برجای گذاشت. این شورش در اعتراض به افزایش قیمت غذا، سوخت و آب آشامیدنی رخ داد و در پی آن فروشگاههای زیادی آسیب دیدند. شورش های تازه به خاطر افزایش قیمت غذا به این نگرانی دامن زده که کشورهای توسعه نیافته بیشتری همانند سال ۲۰۰۸ با بی ثباتی رو به رو شوند. در ماههای اخیر شورشهای مشابهی در هائیتی، کنیا و سومالی رخ داد. بر اساس اعلام سازمان ملل متحد در روز چهارشنبه، قیمت جهانی غذا به بالاترین حد خود در دو سال گذشته رسیده است.

سارکوزی: سیاست اخراج کولی ها از فرانسه را به شدت دنبال می کنم

ایلنا - تدابیر امنیتی تازه فرانسه علیه مهاجران روما در فرانسه نه تنها انتقادات گسترده گروه های چپ گرا را در پی داشته بلکه با مخالفت «فرانسوا فیون»، نخست وزیر و «برنار کوشنه»، وزیر خارجه این کشور نیز رو به رو شده است.

رئیس جمهوری فرانسه اعلام کرد که سیاست اخراج کولی ها را از این کشور به شدت دنبال می کند.

به گزارش ایلنا به نقل از خبرگزاری فرانسه، با وجود مخالفت های گسترده داخلی و بین المللی، «نیکلا سارکوزی»، رئیس جمهوری فرانسه سه شنبه اعلام کرد که همچنان سیاست اخراج مهاجران «روما» یا کولی ها را از این کشور به شدت دنبال خواهد کرد.

بنا بر این گزارش، تدابیر امنیتی تازه فرانسه علیه مهاجران روما در فرانسه نه تنها انتقادات گسترده گروه های چپ گرا را در پی داشته بلکه با مخالفت «فرانسوا فیون»، نخست وزیر و «برنار کوشنه»، وزیر خارجه این کشور نیز رو به رو شده است.

شورای حقوق بشر سازمان ملل متحد و برخی اعضای ارشد کلیسای کاتولیک نیز پیش از این مخالفت خود را با اخراج این گروه از مهاجران اعلام کرده بودند.

مهاجران «روما» که در اروپا به کولی معروف هستند، یک اقلیت نژادی اروپایی هستند که در کشورهای حوزه بالکان و مرکز اروپا سکونت دارند.

سیاست های سارکوزی بخشی از مجموعه اقداماتی هستند که به گفته وی برای احیای ملیت فرانسوی طرح ریزی شده اند و تا سال ۲۰۱۲ میلادی ادامه خواهد داشت.

اما این سیاست ها با مخالفت های گسترده همراه شده است و چنان که برخی خبرگزاری ها گزارش داده اند، برخی مقام های ارشد کابینه سعی می کنند از این سیاست ها دوری کنند.

همبستگی کارگری مرز نمی شناسد!

اطلاعیه مطبوعاتی

شماره ۴

2 سپتامبر ۲۰۱۰

کمیته همبستگی کارگران ایران و سوئد

Iransk – Svenska arbetar solidaritets kommitté

همبستگی کارگری مرز نمی شناسد!

کارگران اتوبوسرانی سوئد سوال، سوئد طی بیانیه ای پشتیبانی خود را از آزادی رضا شهبانی و دیگر کارگران زندانی کردند، این بیانیه نیز برای سفارت سوئد و نیز مسئول رژیم ضد کارگر

اسلامی نیز ارسال شده است. در زیر بیانیه کارگران اتوبوسرانی را ملاحظه میکنید:

بیانیه پشتیبانی بخش اتوبوسرانی، سندیکای کارگران اتوبوسرانی در سوندسوال

عضو سازمان مرکزی کارگران سوئد

ما خواستار آزادی بی قید و شرط و فوری رفیق مان رضا شهابی و دیگر کارگران دستگیر و بازداشت شده هستیم و نیز خواهان پایان دادن به نقض حق کارگران برای سازماندهی خود که در جریان می باشد هستیم.

ما کارگران اتوبوسرانی و نیز سازمان مرکزی کارگران سوئد حق تشکل یابی را حق مسلم تمامی کارگران در دنیا می دانیم.

ما این موضوع و رفتار آینده ایران با توجه به حق سازماندهی کارگران نظارت و پیگیری خواهیم کرد.

سندیکای کارگران اتوبوسرانی سوندسوال

مسئول بخش: جان اریک لیند بلوم

افزایش بیکاری نسبت به سال گذشته

زینت میرهاشمی

مرکز آمار ایران رشد بیکاری در بهار امسال را نسبت به بهار سال گذشته ۳.۵ درصد اعلام کرده و نتیجه گرفته که درصد بیکاران در بهار امسال ۱۶ / ۶ درصد بوده است.

ولی الله صالحی، عضو شورای عالی کار در یک پاسخ احمدی نژادی به سوال خبرنگاری دولتی مهر گفت: «در حال حاضر ما فرد بیکاری در کشور نداریم و باید تکلیف خودمان را با تعریف بیکاری روشن کنیم.»

بر اساس داده های آماری، هر سال یک میلیون نیروی کار وارد بازار کار ایران می شوند. با توجه به بحران و رکود در واحدهای تولیدی و عدم قدرت رقابت آن با واردات کالاهای خارجی و نیز تعطیلی واحدهای تولیدی، می توان حدس زد که به چه میزانی آمار بیکاری افزایش پیدا می کند و آمار واقعی، آن آماری نیست که مرکز آمار ایران ارائه می دهد و بسیار بیشتر از آن است. تا کنون طرحهایی که برای اشتغال و کاهش نرخ بیکاری داده شده است موفق نبوده است. مثال آن طرح ایجاد بنگاههای زودبازده است که علیرغم هیاهوی فراوان بر اساس گفته های کارشناسان رژیم با شکست روبرو شده است. رادیو آلمان در گزارشی به این مساله پرداخته و اعلام کرد که «دولت احمدی نژاد، با صرف دست کم ۲۰ میلیارد دلار از درآمدهای نفتی، طرح ایجاد واحدهای اقتصادی زودبازده را اجرا کرد. اما سه سال بعد، بانک مرکزی ایران اعلام کرد که مطالبات غیرقابل وصول بانکها به حدود ۱۷ میلیارد دلار رسیده است. بخش اعظم اعتبارات پرداخت شده برای اجرای طرحهای زودبازده که قرار بود ایجاد اشتغال فوری کنند، به کسانی پرداخت شد که اندکی بعد یا اعلام ورشکستگی کردند و یا از ایران گریختند. در حال حاضر، بانکها به دلیل عدم بازپرداخت این اعتبارها و همچنین عدم پرداخت نزدیک به ۵۰ میلیارد دلار بدهی دولت، توانایی تامین اعتبار برای واحدهای اشتغالزا را ندارند.»

ترکشهای حذف یارانه ها

هدفمند کردن یارانه ها که بدون شک یک مدل غیرعادلانه است، ترکشهای خود را گام به گام بر اقتصاد و وضعیت معیشتی مردم به جا گذاشته و خواهد گذاشت. افزایش سرسام آور قیمت آب و برق و گاز، بالارفتن قیمت بنزین و افزایش بهای مایحتاج مردم مانند نان و برنج، روزهای دشواری را برای مردم ایران نوید می دهد.

این طرح که بر اساس سیاست رانت خواری و چپاولگری هرم قدرت و وابستگان آن و نیز منافع تعدادی موجب بگیر مدیریت می شود، در فقدان دموکراسی و وجود اقتصاد ناپایدار و وابسته به نفت، راهکاری در برابر کنشهای ناشی از آسیبهای حذف یارانه ها جایگزین نخواهد کرد. بر اساس همه گفته های یک سال گذشته در مورد این طرح، فقر افزایش خواهد یافت و به ویژه

اقتشار متوسط و مزدبگیران و کارگران فقیرتر خواهند شد. اگرچه هنوز چارچوب گیرندگان کمک نقدی در ازای حذف یارانه ها مشخص نشده است، حتی اگر مبلغ ناچیز ادعا شده، بر اساس وعده احمدی نژاد به حساب دو دهک جامعه ریخته شود، هیچ دردی از مشکل همان بخشهای مورد نظر حل نخواهد شد. این مبلغ در برابر افزایش قیمتها و رشد تورم آن قدر ناچیز است که نمی تواند حذف یارانه ها برای اقتشار کم درآمد جامعه را جبران کند.

احمدی نژاد که با سخن پراکنیهای غیر واقعی اش در زمینه سیاست و جهان، تبدیل به مضحکه میان مردم شده، در زمینه اقتصاد با حرفهای بی سر و ته و دادن آمارهای دروغ و ناشیگرانه، مورد غضب بخشهایی از طرفداران ولایت فقیه به نام «اصولگرایان» سستی هم قرار می گیرد. وی در آخرین سخن پراکنی اش، در همدان ادعا کرد که با پخش یارانه ها، «حتی یک فقیری هم در کشور پیدا نخواهد شد.» در کشوری با تنومند شدن مافیای واردات، فربه شدن بخش اقتصادی شبه دولتی به برکت دولت در مقام سرمایه دار بزرگ و افزایش بیکاری، نه خبری از عدالت خواهد بود و نه از توسعه پایدار. بنابراین چنین طرحهایی بی عدالتی را افزایش خواهد داد.

روز پنجشنبه ۱۴ مرداد، یکی از اعضای مجلس ولایت، از عدم تناسب واردات و صادرات و عدم بهبود وضعیت اقتصادی صحبت کرده است. بر اساس گزارش خبرگزاری دولتی ایلنا، حجت الاسلام حسین اسلامی گفت: «زاین، ۸۰ درصد صادرات و ۱۰ درصد واردات دارد، اما جمهوری اسلامی ۷۰ درصد واردات و ۲۰ درصد صادرات دارد.» البته ایشان مقداری به حال تجار لطف کرده و گرنه میزان واردات بر اساس خود آمارهای کارشناسان رژیم بیش از ۷۰ درصد است. این عضو مجلس اقرار می کند که «بالا بودن واردات، ریشه در رانتهای سیاسی، ضوابط غیر قانونی و تعرفه گذاریهای نامناسب دارد. این وضعیت موجب هدایت کشور به بن بستها در همه زمینه ها شده است.»

طرح موسوم به آتیه

یکی از طرحهای فریبنده دیگر طرح موسوم به آتیه است که دولت احمدی نژاد طراح آن است.

دامنه اعدام های دهه شصت به ویژه سال ۱۳۶۷ چنان وسیع و گسترده بود که این اعدام ها به درستی به نماد شدت سرکوب و کشتار مخالفان سیاسی در رژیم جمهوری اسلامی تبدیل شده اند. با این همه، هر آنچه در اینجا در باره اعدام های دهه شصت می گوئیم در باره دیگر اعدام های زندانیان سیاسی در رژیم جمهوری اسلامی نیز صادق است. پرسشی که لازم است به مناسبت سالگرد اعدام های دسته جمعی تابستان ۱۳۶۷ طرح کنیم این است: کارگران با اعدام های دهه شصت باید چه برخوردی می کردند؟ برای پاسخ به این پرسش، نگاهی کوتاه به آن سال ها می اندازیم.

انقلاب ۱۳۵۷ بلافاصله با به قدرت رسیدن جمهوری اسلامی در ۲۲ بهمن ۵۷ پایان نیافت و پس لرزه های آن زلزله اجتماعی عظیم تا چند سال ادامه یافت. در این سال ها، جمهوری اسلامی توانست قدم به قدم، و در هر قدم با اقدامی سرکوبگرانه، این پس لرزه ها را مهار کند و بدین سان سرمایه داری ضربه خورده در انقلاب را بازسازی و ترمیم نماید. بدیهی است که این اقدامات سرکوبگرانه بخش هایی از حاکمیت آن زمان همچون نهضت آزادی و حزب خلق مسلمان و نظایر آن ها را نیز شامل می شد. اما منظور ما در اینجا اقدامات سرکوبگرانه معطوف به مردم معترض و اپوزیسیون است. نخستین اقدام، سرکوب مردم کردستان و ترکمن صحرا در نوروز ۵۸ و سپس لشکرکشی به کردستان در ۲۸ مرداد ۵۸ بود. اقدام بعدی، اشغال سفارت آمریکا بود که سرکوب سراسری کل اپوزیسیون را در لوای مبارزه با «استکبار جهانی» به سرکردگی آمریکا کلید زد. هدف جمهوری اسلامی از این اقدام در عین حال آن بود که، بر بستر نا آگاهی کارگران و فرهنگ سنتی حاکم بر جامعه، بر موج مخالفت کارگران با سرمایه داری - که خود را به صورت ضدیت با آمریکا نشان می داد - سوار شود و مبارزه با ضدسرمایه داری توده های کارگر را به مبارزه مدرنیسم و سکولاریسم تبدیل کند. اقدام مهم تر دیگر، جنگ با عراق در شهریور ۱۳۵۹ بود که، صرف نظر از کشورگشایی جمهوری اسلامی با شعار «جنگ، جنگ، تا رفع فتنه در عالم»،

دولت پاسدار احمدی نژاد که خود را پایبند به استانداردهای بین المللی مربوط به حقوق بشر و حقوق کودکان نمی داند، برای افزایش جمعیت و در مخالفت با کنترل جمعیت طرح آتیه یا به عبارتی طرح تشویق کودکان بیشتر و گرفتن کمک از دولت را مطرح کرده است. روزی خمینی برای افزایش لشکر اسلام و شعله ور کردن آتش جنگ به نیروی انسانی احتیاج داشت و طرح کنترل جمعیت را ملغی اعلام کرد که عوارض ویرانگری داشت. امروز ولی فقیه که در ایزوله ترین شرایط است طرحهای افزایش جمعیت را تأیید می کند تا لشکر فقیران که نان خور دولت باشند به وجود آورد.

در حالی که هیچ آمار واقعی از کودکان کار داده نمی شود، هر روز بر تعداد کودکان فقیر اضافه می شود و بسیاری از کودکان به جای نشستن پشت نیمکت مدرسه در خیابانها پرسه می زنند. در خیابانهای شهرهای بزرگ، در قالی بافیها، در کوره بیزخانه ها و تولیدات محلی، این دستهای کوچک کودکان کار است که بخشی از چرخه تولید سرمایه داری انگل صفت ایران را می چرخاند. امروز در خیابانهای شهرهای بزرگ شاهد انبوه کودکان فقر که در خیابانها شب را به روز می رسانند تا سکه ای دستن کوچکشان را پر کند و آنها را راهی کلبه حقیرانه شان کند هستیم. وجود کودکان در سیاهچالهای رژیم گوشه ای از آسیبهای اجتماعی ناشی از فقر را به برکت رژیم ولایت فقیه نشان می دهد.

روز دوشنبه ۲۵ مرداد، رئیس سازمان ثبت احوال گفت که کودکانی که در سال ۸۹ متولد شده اند، یک میلیون تومان به آنها یارانه داده می شود. در اوایل سال جاری هنگامی که احمدی نژاد این طرح را مطرح کرد گفته بود که «دو فرزند برای یک خانواده کافی نیست و روزی آنها را خدا می دهد». صحبتهای وی مورد تمسخر بسیاری از مردم و حتی کارشناسان رژیم قرار گرفت. کودکان کار و فقر که هیچ سهمی از دوران کودکی خود نداشته اند و هیچ نهاد قانونی از آنها حمایت نمی کند پوچی طرح آتیه را نشان می دهد. آموزش رایگان حق طبیعی همه کودکان است که به دلیل فقر بسیاری از آنها از آن محرومند. سهم پایین آموزش و پرورش در تعیین بودجه سال ۸۹ نسبت به بودجه نظامی و بودجه بسیج و سپاه پاسداران و نهادهای آموزشی وابسته به آنها نشان دهنده هدف غیر انسانی طرحهای احمدی نژاد در رابطه با مردم و به ویژه افزایش جمعیت است.

سایت پزشکان بدون مرز از عضو کمیسیون بهداشت و درمان مجلس نقل می کند که؛ بر اساس آخرین اعلام سازمان بهداشت جهانی رتبه ایران از نظر شاخص مشارکت عادلانه مردم در هزینه های سلامت در حدود ۱۰ سال پیش رتبه ۱۱۲ بوده که با توجه به روند نامناسب دهه اخیر اکنون افت کرده و باید از این نظر در رده ۱۱۸ تا ۱۲۰ در بین ۱۹۱ کشور دنیا باشد.

در فراسوی داده های آماری نهادهای وابسته به حکومت که بخش کوچکی از وضعیت ناهنجار زندگی معیشتی مزدبگیران و کارگران را منعکس می کند، زندگی واقعی مردم و فقر روزافزون آنها به شعار فریبنده احمدی نژاد زهرخند می زند.

در ماهی که گذشت، فشار بر فعالان کارگری در زندان و نیز خانواده های آنان افزایش یافته است. علیرغم حمایت های بین المللی از طرف نهادهای کارگری و سندیکاهای کارگری بین المللی و نیز نهادهای حقوق بشری، کارگران زندانی در سیاهچالهای قرون وسطایی زیر فشار و سرکوب هستند. منصور اسالو فعال سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی علیرغم سالها حبس با عنوان اتهامهای جدید زیر فشار و سرکوب قرار دارد.

در ماهی که گذشت اعتراضهای کارگران و مزدبگیران جریان داشت و در چندین مورد ماموران سرکوبگر با کارگران معترض درگیر شده اند. و حتی به بازداشت آنها منجر شده است.

کارگران و اعدام های دهه شصت

کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری

تاکید بر اعدام های سیاسی دهه شصت به معنی نادیده گرفتن و حتی کم اهمیت دادن به اعدام زندانیان سیاسی پیش و پس از این دهه نیست. هم در سال های ۱۳۵۸ تا ۱۳۶۰ و هم در دهه های ۷۰ و ۸۰ زندانیان سیاسی بسیاری اعدام شده اند و این اعدام ها همچنان ادامه دارد. اما

هدف آن این بود که به بهانه جنگ با «استکبار جهانی» فضای سرکوب سیاسی در جامعه را تشدید کند و بدین سان کارگران انقلاب کرده را از پیگیری مطالبات خویش منصرف نماید. اقدام دیگر، که همان موضوع مورد بحث ماست، حذف کامل اپوزیسیون شامل سازمان مجاهدین خلق و احزاب و سازمان های چپ از صحنه سیاست و نه فقط حذف سیاسی بلکه حذف فیزیکی و نسل کشی این مخالفان از طریق دستگیری و اعدام دسته جمعی آن ها بود.

اعدام های دهه شصت از تیر ماه سال ۱۳۶۰ شروع شد و در تابستان ۱۳۶۷ به اوج خود رسید. توجیه جمهوری اسلامی برای این اعدام ها آن است که اعدام شدگان همه معارض و محارب و برانداز بودند. چنین نبود. اگر براندازی را اقدام مسلحانه برای سرنگونی رژیم بدانیم، جز مجاهدین خلق و یکی دو سازمان و گروه چپ، دیگر سازمان ها و احزاب و گروه های چپ دست به اسلحه نبرده بودند. برخی از این احزاب و سازمان ها نظیر حزب توده و اکثریت فدایی نه تنها برانداز نبودند بلکه جمهوری اسلامی را «دموکرات» و «ضدامپریالیست» می دانستند، از آن سخت حمایت می کردند، سازمان های مخالف آن را «ضدانقلاب» می دانستند و اعضای آن ها را لو می دادند و تجهیز سپاه پاسداران به سلاح سنگین را مطالبه می کردند. سازمان های دیگر چپ نیز با آن که جمهوری اسلامی را «ضدانقلابی» و «ارتجاعی» می نامیدند اما در مبارزه با آن دست به اسلحه نبرده بودند. مهم تر از این، چندین هزار نفری که در تابستان ۶۷ اعدام شدند همه زندانیان سیاسی ای بودند که در حال سپری کردن دوران محکومیت خود بودند و طبعاً نمی توانستند در حال جنگ مسلحانه با جمهوری اسلامی باشند. آنان همه صرفاً به دلایل اعتقادی اعدام شدند: مجاهدین خلق به دلیل عدم اعتقاد به جمهوری اسلامی و قانون اساسی آن، و چپ ها هم به این دلیل و هم به دلیل بی اعتقادی به خدا و اسلام و قرآن. بنابراین، اتهام براندازی و محاربه در مورد اینان به هیچ وجه نمی توانست صادق باشد. توجیه جمهوری اسلامی برای اعدام های سال ۶۷ ورود مسلحانه مجاهدین خلق از عراق به داخل خاک ایران به قصد براندازی جمهوری اسلامی پس از پذیرش قطع نامه سازمان ملل توسط ایران و پایان جنگ ایران و عراق بود. اما این فقط یک بهانه بود. اولاً، بر اساس شواهد و قرائن ارائه شده توسط زندانیان جان به در برده از کشتار سال ۶۷، این کشتار پیش از عبور مجاهدین از مرز ایران و عراق تدارک دیده شده بود. ثانیاً، اگر اعدام مجاهدین زندانی در پاسخ به حمله براندازانه مجاهدین خلق بود، چپ ها که اکثرشان با این اقدام مجاهدین مخالف بودند چرا اعدام شدند؟

واقعیت این است که، اگر چه پذیرش قطع نامه و شکست ایران در جنگ در اعدام های سال ۶۷ بی تاثیر نبود، اعدام های سال ۶۷ ادامه اعدام های پیشین و با هدف از میان برداشتن نسل هرگونه رقیب سیاسی از سر راه و بدین سان هموار کردن راه برای آغاز دوران ترمیم و بازسازی سرمایه داری به شیوه اسلامی بود، دورانی که بعداً «سازندگی» نام گرفت. و باید اذعان کرد که جمهوری اسلامی در این امر موفق بود. یک دلیل اصلی این موفقیت، ضعف طبقه ای بود که دوران جدید در واقع علیه آن شکل گرفت: طبقه کارگر. این طبقه نه تنها از تشکل ضدسرمایه داری و سراسری خود محروم بود بلکه تا حدود زیادی به سیاهی لشکر جناح رفسنجانی و خانه کارگر در مقابل جناح متحجرتر راست سنتی تبدیل شده بود، که می خواست حتی واژه «کارگر» را در قانون کار به واژه «کارپذیر» تغییر دهد. طبقه کارگر نه تنها نتوانست سرمایه داری ضربه خورده در انقلاب را زیر ضربات خود بگیرد و به زانو درآورد بلکه به «سازندگی» و ترمیم این سرمایه داری تن در داد، همان گونه که پیشتر به انحلال شوراهای خود و جایگزینی آن ها با شوراهای اسلامی تن در داده بود. در چنین فضایی، واکنش طبقه کارگر در مورد اعدام های دهه شصت چیزی جز سکوت نمی توانست باشد. اما سکوت طبقه کارگر در مقابل این اعدام ها به هیچ رو شایسته این طبقه نبود. درست است که احزاب و سازمان هایی که در دهه شصت سرکوب شدند سنگ خود را به سینه می زدند و مبارزه شان با جمهوری اسلامی جنگ قدرت از موضع سرنگونی طلبی فراطبقاتی بود و ربطی به مبارزه طبقه کارگر با نظام سرمایه داری نداشت، اما آن ها به هیچ وجه

مستحق سرکوب و اعدام نبودند و طبقه کارگر باید قاطعانه از حقوق آن ها برای فعالیت سیاسی دفاع می کرد، بی آن که زیر پرچم هیچ یک از آن ها برود.

بدیهی است که در دهه شصت، به ویژه در آغاز آن، مخالفت با اعدام نمی توانست از موضع مطالبه الغای مجازات اعدام به طور کلی صورت گیرد، چرا که در آن زمان این مطالبه حتی برای پیشرو ترین بخش های طبقه کارگر نیز مطرح نبود. اما برای مخالفت با اعدام های دهه شصت هیچ نیازی به طرح این مطالبه نبود. این اعدام ها حتی بر اساس قوانین خود جمهوری اسلامی نیز محکوم بودند و باید توسط طبقه کارگر و تمام آزادی خواهان محکوم می شدند. اعدام کسانی که به جمهوری اسلامی و قانون اساسی و قرآن و اسلام و خدا معتقد نبودند، اعدام کسانی که مخالف جمهوری اسلامی بودند اما دست به اسلحه برای برانداختن رژیم نبرده بودند، اعدام کسانی که اعضا و هواداران جریانات سیاسی مسلح برانداز بودند اما در زندان و در حال گذراندن دوران محکومیت خود به سر می بردند و حتی اعدام کسانی که دست به اسلحه برده بودند اما در جریان جنگ با جمهوری اسلامی به اسارت درآمده بودند و بالاخره اعدام همه این زندانیان سیاسی بدون برگزاری هیچ گونه دادگاه علنی و حداکثر برگزاری دادگاه های چند دقیقه ای (از نوع دادگاه های خلخالی) در پشت درهای بسته با ایجاد صف واحد و متحدی متشکل از دادستان و حاکم شرع و نماینده وزارت اطلاعات در مقابل متهم بدون وکیل و بدون حضور هیئت منصفه همه و همه نقض آشکار و عریان ابتدایی ترین حقوق شهروندان در مورد فعالیت سیاسی و دفاع آنان از خود در دادگاه است. به تمام این دلایل، طبقه کارگر باید سرکوب و اعدام های دهه شصت را محکوم می کرد و خواهان آزادی تمام زندانیان سیاسی می شد، بی آن که این محکومیت و این مطالبه را به سمت گیری سیاسی له یا علیه مواضع احزاب و سازمان های سیاسی گره بزند. طبقه کارگر در آن زمان نتوانست این کار را بکند. آیا اکنون نیز نمی تواند؟